

Arrest

nr. 248 863 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 december 2020.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet. In haar huidig verzoek verwijst zij weerom naar haar aanvankelijke vertrekmotieven, benadrukt zij haar herkomst uit Mahaday en stelt dat haar broer A. omwille van haar problemen is moeten vluchten. Van haar zus hoorde zij dat het voor haar, omwille van al Shabaab, nog steeds niet veilig is om terug te keren. Verder benadrukt zij haar toebehoren aan een minderheidsclan, waardoor zij en haar partner, die zij in België religieus huwde en die ook tot een minderheidsclan zou behoren, niet naar haar woonregio terug kunnen. Zij voegt eraan toe dat zij omwille van humanitaire redenen, daar zij reeds vier jaar in België verblijft, alsnog in België over verblijfsrecht kan beschikken. Ter staving van haar huidig verzoek legt zij een kopie van een attest van verklaring van geboorte neer, opgesteld door de Somalische ambassade in Brussel (van 17/12/2019) en een kopie van een nationaliteitsverklaring, opgesteld door de Somalische ambassade in Brussel (van 03/01/2019).

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Aan haar verklaringen aangaande haar (recente) herkomst uit Mahaday gesitueerd in de provincie Lower Shabelle in Centraal- en Zuid-Somalië werd immers geen enkel geloof gehecht. In de lijn hiervan kon er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de door haar beweerde problemen met al Shabaab. Overigens maakte zij al evenmin aannemelijk tot de minderheidsgroep van de Tumal te behoren. Van door haar ondergane besnijdenis als kind en desinfectatie - die volgens haar plaatsvond in haar land van herkomst tijdens de periode dat zij in het huwelijk trad - kon tot slot geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden afgeleid en zij haalde ook geen elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 203 116 van 26 april 2018.

Haar tweede verzoek werd niet ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 216 047 van 30 januari 2019.

Haar derde verzoek werd niet ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Zij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk

groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoont in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Een algemene verwijzing naar (internet)artikels/rapporten omtrent o.a. de situatie van vrouwen in Somalië, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

6. Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar een medisch attest van een besnijdenis van het type 3. De Raad wijst naar hetgeen dienaangaande in het kader van verzoekster haar eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arrest nr. 203 116 van 26 april 2018, werd vastgesteld, met name:

“2.4.13. Het door verzoekster bij het CGVS neergelegde medisch attest van 4 oktober 2016 waaruit blijkt dat verzoekster besneden is en haar lidkaart van GAMS doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen omtrent haar herkomst. De lidkaart van GAMS is slechts een bewijs van haar lidmaatschap van deze organisatie, dat overigens niet betwijfeld wordt.

Het medisch attest toont aan dat verzoekster een besnijdenis type 3 en een desinfectie heeft ondergaan, en dat zij genitale of urinaire infecties heeft. Gevraagd naar haar actuele vrees in verband met besnijdenis, stelde verzoekster louter “Ik wilde enkel aangeven dat ik door besnijdenis medische problemen heb, als ik ongesteld raak ben ik 3 dagen heel erg ziek, meisjes in het OC moeten dan eten klaarmaken voor me, ik heb zoveel pijn. De dag dat ik ongesteld geraak doen al mijn darmen pijn.” (CGVS-verslag 1, p. 7).

Uit het feit dat verzoekster een besnijdenis type drie heeft ondergaan in het verleden en ten gevolge daarvan beweert fysieke klachten te hebben, kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève worden afgeleid. Verzoekster haalde evenmin elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten. Wat betreft de in voornoemd attest vermelde desinfibulatie, herneemt de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Somalië, zodat haar vrees ten aanzien van dit land ook niet dient te worden onderzocht.

Tevens gaf verzoekster aan dat zij reeds in 2014 huwde met haar echtgenoot en dat zij daarna nooit kinderen heeft gebaard (CGVS-verslag 1, p. 6-7). De door verzoekster aangehaalde desinfibulatie – die volgens verzoeksters verklaringen plaatsvond in haar land van herkomst tijdens de periode dat zij in het huwelijk trad (CGVS-verslag, p. 6) en aldus van twee jaar voor haar beweerde vertrek uit Somalië dateert – heeft er klaarblijkelijk niet toe geleid om haar aldaar in tussentijd te re-infibuleren. Ten slotte koppelt verzoekster geen vrees aan haar gedesinfibuleerde toestand en haalt zij evenmin elementen aan die hiertoe zouden kunnen besluiten, noch objectieve informatie hierover.”. Verzoekster brengt in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die vermogen aan deze vaststellingen te tornen.

7. Aan verzoeksters Somalische nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekster maakt echter niet aannemelijk dat zij (recent) afkomstig is uit Mahaday, noch uit een gebied in Somalië waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekster geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

8. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormede beschikking, benadrukt de verzoekende partij dat niet afdoende rekening is gehouden met het feit dat zij een alleenstaande vrouw is, dat de situatie in haar land van herkomst niet optimaal is en voor een vrouw zelfs moeilijk en levensgevaarlijk.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die de in de beschikking van 26 november 2020 opgenomen grond in een ander daglicht kunnen plaatsen. Ze beperkt zich immers tot voormelde algemene opmerkingen en kritiek, zonder dat zij evenwel concreet ingaat op, laat staan valabele argumenten bijbrengt die van aard zijn afbreuk te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Wat verzoekende partij haar opmerking betreft dat onvoldoende rekening wordt gehouden met het feit dat de situatie in haar land van herkomst niet optimaal is en voor een (alleenstaande) vrouw zelfs moeilijk en levensgevaarlijk, verwijst de Raad naar volgende motieven van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden tot het besluit komt dat verzoekende partij, door verder te bouwen op de op vaststaande wijze ongeloofwaardig bevonden beweringen, nog steeds geen zicht biedt op haar werkelijke verblijfplaats(en) en levensomstandigheden, noch op de reden waarom zij haar werkelijk(e) land/streek van herkomst heeft verlaten voor haar aankomst in België:

"Voor wat betreft de elementen die u aanbrengt in het kader van uw vierde verzoek dient te worden vastgesteld dat deze elementen wederom identiek zijn aan de asielmotieven die u in het kader van al uw vorige verzoeken hebt uiteengezet. Uit uw verklaringen bij de DVZ (d.d. 08/07/2020) blijkt immers dat u blijft bij uw bewering betreffende uw (recente) herkomst uit Mahaday. U herhaalt er enkel uw aanvankelijke vertrekmotieven en benadrukt uw toebehoren tot een minderheidsclan, waardoor noch u, noch uw in België verblijvende partner terug zouden kunnen naar uw woonregio (zie verklaringen DVZ d.d. 08/07/2020, vraag 6 d, vraag 10, vraag 16 en vraag 23). Aan uw verklaringen dat uw broer omwille van uw problemen is moeten vluchten en u van uw zus vernam dat het voor u, omwille van al Shabaab, nog steeds onveilig is om terug te keren naar uw woonregio, kan echter geen enkel geloof worden gehecht daar deze volledig in het verlengde liggen van uw eerdere bewering (recent) afkomstig te zijn uit Mahaday (zie verklaringen DVZ d.d. 08/07/2020, vraag 16, vraag 19 en vraag 21), een stelling die in uw eerste verzoek om internationale bescherming helemaal niet overtuigde. Behalve dat er weerom benadrukt dient te worden dat van een verzoeker om internationale bescherming ten allen tijde verwacht kan worden dat deze meteen de waarheid vertelt aangaande zijn/haar herkomst en vertrekmotieven, dient er te worden beklemtoond dat uw vorige verzoeken door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw clanprofiel, uw herkomst, uw algemene gebrekkige kennis over uw directe en ruimere woonomgeving en dat deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Door enkel uw aanvankelijke verklaringen te herhalen en verder te bouwen op deze niet geloofwaardig bevonden beweringen, biedt u dan ook vooralsnog steeds geen zicht op uw werkelijke verblijfplaats(en), levensomstandigheden en om welke reden u uw werkelijk(e) land/ streek van herkomst verlaten heeft voor uw aankomst in België. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toont u aan dat u bij een terugkeer naar uw werkelijke land/streek van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen." (eigen onderlijning)."

Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt voorgaande en de overige in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Ze brengt, zo weze herhaald, evenmin concrete en pertinente elementen bij die een ander licht kunnen werpen op de in de beschikking van 26 november 2020 opgenomen grond, zoals waar o.a. het volgende wordt opgemerkt: *"Een algemene verwijzing naar (internet)artikels/rapporten omtrent o.a. de situatie van vrouwen in Somalië, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480)."*

De Raad benadrukt dat de verzoekende partij geen zicht biedt op haar werkelijke verblijfplaats(en) en levensomstandigheden, en dat zij niet kan overtuigen om welke reden zij haar werkelijk(e) land/streek van herkomst verlaten heeft voor haar aankomst in België. Zij slaagt er niet in elementen aan te voeren die een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève aantonen of aan te tonen dat zij voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

in aanmerking komt. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting waarbij zij opnieuw verwijst naar haar land van herkomst, kan dan ook niet overtuigen. Zoals reeds opgemerkt, volstaat een algemene verwijzing naar (internet)artikels/rapporten omtrent onder andere de situatie van vrouwen in Somalië, hoe dan ook niet om aan te tonen dat zij in haar (werkelijke) land en regio van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft. Het verweer van de verzoekende partij ter terechtzitting werpt hier geen ander licht op. Nu zij geen zicht biedt op haar werkelijke verblijfplaats(en), (clan)profiel, levensloop en -omstandigheden en de mogelijke problemen die daarmee zijn verbonden, verhindert de verzoekende partij om een juist beeld te vormen over haar eventuele nood aan bescherming en kan zij niet worden gevolgd in haar argumentatie als zou zij in haar land en regio van herkomst een risico lopen op vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 26 november 2020 aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS